ἡ πιὸ κρίσιμη τῆς ζωῆς μου. Δὲν πρέπει νὰ γυρίσω πίσω, χωρὶς νὰ κάμω τίποτε. Πρέπει νὰ νικήσω. Θεέ μου, βοήθα με!.... Δυνάμωσε τὴν καρδιά μου, κάμε την ἀτσαλένια. Ἂν δὲν τὸν ἐξοντώσουμε, εἶμαστε χαμένοι...., χαμένοι. Λυσσασμένος ἀπὸ ὀργή, θὰ ρημάξη τὸ σπιτικό μου...

Σὲ σένα, Κύριε, στηρίζω ὅλες μου τὶς ἐλπίδες, σὲ σένα...

Ἡ γιαγιὰ ποὺ ξέρει πολλὰ πράγματα κι' εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια της, κι' ἄκουσαν πολλὰ τ' αὐτιά της, μοῦ ἔλεγε πῶς πρέπει νὰ φερθῶ. Μόλις τὸν ξετυπώσουμε, δὲν πρέπει νὰ φοβηθοῦμε, δὲν πρέπει νὰ χάσουμε καιρό. Οὔτε τὸ σταυρό μας νὰ μὴ χασομερήσουμε νὰ κάνουμε....

Αὐτὸς θὰ μᾶς κυνηγᾶ. Τὰ μάτια του θὰ εἶναι καρφωμένα ἐπάνω μας ἄγρια. Τὰ δόντια του θὰ τρίζουν. Μὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ σαλέψῃ. Γρήγορα—γρήγορα τότε θὰ τοῦ πριτιήσουμε τὴν καρδιὰ πέρα—πέρα μὲ τὸ σιδερένιο χοντρὸ σουβλὶ ποὺ θὰ πάρουμε μαζύ μας. Θὰ βογγήξῃ. Θὰ μουγκρίσῃ φρικτά. Μὰ ἐμεῖς τῇ δουλειά μας, χωρὶς τρομάρα, χωρὶς δισταγμό. Καθὼς θάχῃ τὸ βρωμερό του στόμα ἀνοιχτὸ καὶ θὰ οὐρλιάξῃ, θὰ τοῦ ρίξουμε μέσα ἕνα τοσοδὰ μικρὸ ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἅγια ὅστια. Μόλις γίνει αὐτό, θὰ βγάλῃ ἕνα σκούξιμο μεγάλο, φοβερό, συνταρακτικό. Κι' ἀμέσως ὕστερα ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ θὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της. Τὸ τέρας, ὁ ἀδιαπότης ζώνκερος, θὰ σκάσῃ καὶ θὰ βροντήσῃ σὰν φουρνέλο. Θὰ γίνῃ θρύψαλλα. Θὰ σκορπίσῃ γύρω—ὁλόγυρα σὲ στάχτη. Ὁ ἀέρας θὰ γεμίσῃ μυρωδιὰ θειαφιοῦ. Μὰ δὲν πρέπει νὰ σαστίσουμε. Ἔτσι λέει ἡ γιαγιά, κι' αὐτὴ ξέρει. Πρέπει νὰ μάσουμε τὴ στάχτη του, μιὰ φοῦχτα πρᾶγμα, καὶ νὰ τὴ ρίξουμε σὲ δυνατὴ φωτιά...

Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ἂς μᾶς βοηθήσῃ ὁ Παντοδύναμος νὰ νικήσουμε καὶ νὰ γλυτώσουμε τὴν οἰκουμένη ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο πνεῦμα τῆς Κολάσεως.

Ἀκούω τὰ ποουλιὰ καὶ σιγανοτουρπουλίζουν μέσα στὶς φυλλωσιές. Εἶν' ἀκόμα σκοτάδι, μὰ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ φέξῃ. Ὁ ἀγέρας δυνάμωσε. Πρέπει νὰ σηκωθῶ. Πρέπει νὰ φύγουμε πολὺ πρωΐ, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν πύργο πρὶν τὸ μεσημέρι...

Ὁ Δημήτρης θάχῃ ξυπνήσει, σκεφτόμουν. Μὰ ὅταν κατέβηκα κάτω, δὲν εἶδα φῶς στὴν κάμαρά του. Τὸ παράθυρό του ἦταν ἀνοιχτό. Καὶ μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μοῦ φάνηκε πὼς καὶ τὸ τζάμι δὲν ἦταν καλὰ κλεισμένο. Τί συνέβαινε τάχα; Ἀνησύχησα. Πῆγα μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κάμαράς του καὶ χτύπησα δυνατά.

Τσιμουδιά....

Ξαναχτύπησα. Χτύπησα δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ἐπὶ τέλους ἄκουσα ἀπὸ μέσα τὸ κρεββάτι νὰ τρίζῃ. Ἔπειτα πατημασιές.

— Δημήτρη! φώναξα.

Ἦρθε καὶ μ' ἄνοιξε τὴν πόρτα, μὰ φαινότανε σὰν χαμένος. Ὅταν μάλιστα ἄναψε τὴ λάμπα, εἶδα ὅτι τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀλλαγμένο. Ἔμοιαζε μὲ ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχαν ἀφωνήσει. Τὸν ἅρπαξα ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν κούνησα δυνατά, φωνάζοντας:

— Τί ἔχεις, ἐπὶ τέλους; Μίλα.... Ὀρθὸς κοιμᾶσαι;

Μὲ κύτταξε μὲ τὰ νυσταγμένα του μάτια καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρω, ἀφέντη, δὲν ξέρω.... Νοιώθω τὸ κεφάλι μου βαρύ, σὰν νάπα δκάδες κρασί. Κοιμήθηκα ἄσχημα....

Ἔξαφνα τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ τζάμι καὶ ξαφνιάστηκε.

— Τί ἔχεις; ρώτησα.

— Ποιὸς τ' ἄνοιξε αὐτό;

— Δὲν τ' ἄνοιξες ἐσύ;

— Ὄχι, ἀφέντη....

Ἄρχισα νὰ ὑποψιάζουμαι τί εἶχε συμβεῖ. Θάχε ρθεῖ πάλι. Ἐκεῖνος, μὰ δὲν πρόλαβε φαίνεται νὰ κάμῃ τίποτε. Ὡστόσο, δὲν φανέρωσα τὴν ὑποψία μου στὸν κηπουρό. Τὸν συμβούλεψα νὰ ρίξῃ κρύο νερὸ στὸ κεφάλι του, νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι κονιὰκ γιὰ νὰ συνέρθῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τοιμάζεται....

— Φαίνεται, εἶπα, πὼς μισάνοιξε ὁ ἀέρας τὸ τζάμι τὴ νύχτα καὶ κρύωσες. Ἂς εἶνε ὅμως... Κάμε γρήγορα τώρα. Πρέπει νὰ φύγουμε πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος...

Σὲ μιὰ ὥρα εἶμαστε ἕτοιμοι.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζῃ.

Πῆγα στὴν κάμαρα τῆς γιαγιᾶς καὶ τὴν ἀποχαιρέτησα:

— Μάνα, δῶσε μου τὴν εὐχή σου. Δὲν ξέρω ἂν θὰ γυρίσω πίσω....

Ἡ γιαγιὰ ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της καὶ μοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ὁ Βάγνερ, ὁ ὁποῖος... τρυπάει μὲ μιὰ νότα τὸ ἀκουστικὸ τύμπανο ἑνὸς αὐτιοῦ!..
(Γελοιογραφία τοῦ Ἀντρὲ Ζίλ)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Τί κάνουν ὅσοι κληρονομοῦν μεγάλες περιουσίες. Ὁ δάσκαλος ποὺ χάρισε ἀσημένια καλαμάρια στοὺς μαθητάς του. Τὸ τσάϊ μὲ τὴ ζάχαρι καὶ τὸ ἀσημένιο σερβίτσιο. Πενῆντα ζευγάρια παπούτσια μονομιᾶς. Πῶς ἕνας ἑκατομμυριοῦχος πέθανε ἀπό.... ἀνέχεια! Τὸ λαμπρὸ ἀμάξι τοῦ τραπεζιτικοῦ.

Ἂν σᾶς ρωτοῦσαν τί θὰ κάνατε ἂν θὰ γινόσαστε ἔξαφνα πλούσιοι, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξέρατε τί ν' ἀπαντήσετε ἀμέσως... Σᾶς παραθέτουμε λοιπὸν παρακάτω τὰ παραδείγματα μερικῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔγιναν ἔξαφνα πλούσιοι κληρονομῶντας μεγάλες περιουσίες, γιὰ νὰ δῆτε πόσο παράδοξα πράγματα συμβαίνουν καμμιὰ φορὰ στὸν κόσμο.

Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ἕνας δημοδιδάσκαλος μιᾶς Αὐστριακῆς πολίχνης κληρονόμησε ἔξαφνα ἕνα σημαντικὸ ποσὸν χρημάτων κ' ἔτσι ἀπὸ φτωχὸς ὑπάλληλος ποὺ ἦταν προηγουμένως, ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος.

Ἡ τύχη του ὅμως δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ καθόλου τὶς συνήθειές του. Ἐξακολούθησε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ ζῇ σπίτι του ἐξίσου φτωχικὰ καὶ οἰκονομικά, ὅπως καὶ πρίν. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανε τώρα ποὺ εἶχε γίνει πλούσιος, ἦταν ὅτι ἐχάρισε σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς μαθητάς του ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο καλαμάρι καὶ ὁ ἴδιος ἀντήλλαξε τὴν κοινὴ «βέργα» του μ' ἕνα κομψὸ μαστίγιο μὲ ἀσημένιο χερούλι, μὲ τὸ ὁποῖο ἐδερνε τοὺς μαθητάς του.... πολυτελῶς!

Ἐπίσης καὶ μιὰ Λονδρέζα κυρία, ἡ ὁποία κληρονόμησε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸ ποσὸν τῶν 70.000 ἀγγλικῶν λιρῶν, δηλαδὴ 26.000.000 δραχμῶν, δὲν ἄλλαξε τὸν συνηθισμένο της τρόπο τοῦ ζῆν, παρὰ σ' ἕνα σημεῖο μονάχα: Ἄρχισε δηλαδὴ νὰ πίνῃ τὸ τσάϊ της μὲ ζάχαρι καὶ ἀπὸ ἀσημένια τσαγέρα, ἐνῶ ὡς τότε τὸ ἔπινε χωρὶς ζάχαρι κι' ἀπὸ πορσελάνινη τσαγέρα!

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ γραφεὺς ἑνὸς δικηγόρου τοῦ Λονδίνου κληρονόμησε ἔξαφνα δέκα χιλιάδες λίρες. Κι' αὐτὸς ὅμως, μολονότι εἶχε γίνει πλούσιος, ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία του, δὲν μαρτύρησε σὲ κανέναν ἀπολύτως πὼς εἶχε κληρονομήσει μιὰ τόσο μεγάλη κληρονομιὰ καὶ ζοῦσε ἀκριβῶς ὅπως καὶ πρῶτα, μὲ μιὰ μικρὴ διαφορὰ μονάχα: Ἄρχισε δηλαδὴ νὰ φοράῃ κομψότατα παπούτσια, κομμένα στὸν καλύτερο παπουτσῆ τοῦ Λονδίνου. Μὲ τὸν καιρό, κατάντησε ν' ἀγοράσῃ πενῆντα ζευγάρια παπούτσια μονομιᾶς κι' ἡ πολυτελὴς αὐτὴ ὑπόδησις ἔκανε φυσικὰ γελοία ἐντύπωσι, συγκρινομένη μὲ τὸ ντύσιμό του ποὺ ἦταν φτωχικὸ κι' ἐλεεινό, ὅπως καὶ τὸν καιρὸ ποὺ δὲν ἦταν πλούσιος.

Ἕνας μικρέμπορος πάλι ἀπὸ τὴν Κοινιξβέργη, κληρονόμησε πρὸ ἐτῶν 200.000 χρυσᾶ μάρκα. Ὁ μικρέμπορος αὐτὸς ἦταν πάντοτε ἐξαιρετικὰ οἰκονόμος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε πλούσιος, ὑπέβαλε τὸν ἑαυτό του σὲ φοβερὲς στερήσεις, γιατί, ὅπως ἐδήλωσε, ἦταν ὑποχρεωμένος τώρα νὰ πληρώνῃ μεγάλο φόρο εἰσοδήματος. Μολονότι δὲ οἱ φίλοι του προσταθοῦσαν νὰ τὸν πείσουν, ὅτι καὶ μὲ τοὺς φόρους τὸ εἰσόδημά του ἔφτανε γιὰ νὰ ζῇσῃ πολυτελῶς, ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ περιορίζῃ σὲ τέτοιο σημεῖο τὶς δαπάνες του, ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ πέθανε ἀπ' τὶς στερήσεις.

Τέλος, ἕνας νεαρὸς τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ἐκληρονόμησε πρὸ ἔτους ἀπὸ τὸν θεῖο του μιὰ μεγάλη περιουσία. Αὐτός, θέλοντας νὰ ἐπιδείξῃ τὰ πλούτη του, ἀγόρασε ἕνα πολυτελὲς ἁμάξι, ὡραῖα ἄλογα καὶ ἐμίσθωσε ἕναν ἁμαξᾶ κι' ἕναν ὑπηρέτη. Αὐτὴ ἦταν ὅμως ἡ μόνη πολυτέλεια ποὺ ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του. Κατὰ τ' ἄλλα, ἐξακολούθησε νὰ ζῇ ἴσου φτωχικά, ὅπως καὶ πρίν, καὶ δὲν ἄφησε κὰν οὔτε τὴν θέσι του στὴν Τράπεζα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπαιρνε τέσσερες χιλιάδες μάρκα τὸν χρόνο. Κάθε πρωὶ ὅμως πήγαινε στὸ γραφεῖο του μὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατο ἁμάξι του καὶ ὁ λακές του κατέβαινε καὶ τοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ βράδυ τὸ ἁμάξι πήγαινε καὶ τὸν ἔπαιρνε τὴν ὥρα ποὺ ἔκλειενε τὸ γραφεῖο.

ΛΑΪΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ
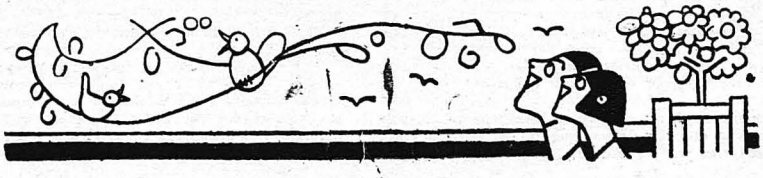
Μὲ πόνους ἐγεννήθηκα, μὲ πόνους θὰ πεθάνω,
κι' ὅσα 'χω πάθει θὰ γραφοῦν στὸ μνῆμα (μου ἐπάνω.
Ἐγὼ εἶμαι κεῖνο τὸ πουλὶ ὁποὺ φωλιὰ δὲν (κάνει,
μέσα σπουὸ λόγγους περπατεῖ ὡσότου νὰ (πεθάνη.